

Οικ. Πατριάρχης: “Οι νέοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η Εκκλησία δεν είναι σωματείον χριστιανών αλλά Σώμα Χριστού»

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

“Οι νέοι πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ότι ή Ἐκκλησία δέν εἶναι σωματεῖον χριστιανῶν ἀλλά «Σῶμα Χριστοῦ» ἀναφέρει με ἐμφαση, μεταξύ ἄλλων, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος στο Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του. Αναλυτικότερα ἀναφέρει:

“Φθάσαντες τήν μεγάλην ἐορτήν τῶν Χριστουγέννων, δοξολογοῦμεν ἐν ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς τόν δι’ ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους κενώσαντα ἑαυτόν καί τήν ἡμετέραν σάρκα ἀναλαβόντα Κύριον, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἐκ τῆς «δουλείας τοῦ ἄλλοτρίου» καί ἀνοίξῃ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων Παραδείσου τάς πύλας. Ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, βιοῦσα λειτουργικῶς τό ὅλον μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, προγευομένη τῆς δόξης τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας καί δίδουσα χριστοπρεπῶς τήν καλήν μαρτυρίαν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ «οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου» χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας ὅχι μόνον δέν τήν ἀποκόπτει ἀπό τήν ἱστορικήν καί τήν κοινωνικήν πραγματικότητα, ἀλλά ἐμπνέει καί ἐνδυναμώνει

τήν μαρτυρίαν αὐτῆς. Οὕτως, ἡ Ἐκκλησία, ἐν ἀναφορᾷ πάντοτε πρὸς τὸν αἰώνιον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, διακονεῖ τὰς ὑπαρξιακὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, ἐπιχέει, ὡς ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης, «ἔλαιον καὶ οἶνον» ἐπὶ τὰς πληγὰς, καθισταμένη ὁ «πλησίον» παντός «ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς» (πρβλ. Λουκ. ι', 25 - 37), ἰωμένη τὰς συγχρόνους «ἀσθενείας τοῦ πολιτισμοῦ», φωτίζουσα τὰς διανοίας καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πνευματικότης, ὡς παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν, σημαίνει μαρτυρεῖν ἔργῳ καὶ λόγῳ περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος καὶ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ ἄγονον ἐσωστρέφειαν. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ζωῆς χορηγός, πηγὴ ἀγαθότητος, νομὴ χαρισμάτων, ζωὴ καὶ φῶς. Ὁ χριστιανὸς εἶναι φλεγόμενος ἄνθρωπος, φιλόθεος, φιλόανθρωπος καὶ φιλοκαλικός, δραστήριος καὶ δημιουργικός.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῶν Χριστουγέννων ἀκούεται καὶ ἐφέτος εἰς ἓν πολιτισμικὸν περιβάλλον, ὅπου ὑψίστη ἀξία θεωρεῖται τὸ «ἄτομικόν δικαίωμα». Ὁ ἐαυτοκεντρισμὸς καὶ ἡ φενάκη τῆς αὐτοπραγματώσεως μειώνουν τὴν κοινωνικὴν συνοχήν, ἐξασθενίζουν τὸ φιλόλληλον πνεῦμα καὶ τὴν ἀλληλεγγύην καὶ ἐργαλειοποιοῦν τὰς διανθρωπίνους σχέσεις. Ὁ ἄκρατος οἰκονομισμὸς καὶ ἡ ἐκκοσμίκευσις βαθύνουν τὸ ὑπαρξιακὸν κενόν καὶ ὁδηγοῦν εἰς συρρίκνωσιν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγνοήσῃ τὰς ἐξελίξεις αὐτάς, τὰς συνεπείας τῶν ὁποίων ὑφίστανται πρωτίστως οἱ νέοι, μὲ ὄχημα τὰς σαγηνευτικὰς μηχανὰς τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὰς παντοειδεῖς ὑποσχέσεις «ψευδῶν παραδείσεων». Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) ἐκάλεσε μετ' ἐμφάσεως τοὺς νέους «νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι εἶναι φορεῖς τῆς μακραίωνος καὶ εὐλογημένης παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ταυτοχρόνως δὲ καὶ οἱ συνεχισταὶ αὐτῆς», νὰ συμμετέχουν ἐνεργῶς εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, «νὰ διαφυλάσσουν θαρραλέως καὶ νὰ καλλιεργοῦν μὲ δυναμισμόν τὰς αἰωνίους ἀξίας τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ νὰ δίδουν τὴν ζείδωρον χριστιανικὴν μαρτυρίαν» (Ἐγκύκλιος, § 8 καὶ 9).

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, στοιχοῦντες τῇ προτροπῇ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου καὶ μὲ ἀναφορὰν εἰς τὴν πρόσφατον ἐκλογὴν καὶ ἐγκατάστασιν τῶν νέων Ἀρχιεπισκόπων Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Θυατείρων καὶ Μεγάλῃς Βρεταννίας εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τῇ Διασπορᾷ, ἀνακηρύσσομεν τὸ ἔτος 2020 «ἔτος ποιμαντικοῦ ἀνακαινισμοῦ καὶ ὀφειλετικῆς μερίμνης διὰ τὴν νεολαίαν», καλοῦντες σύμπαντα τὸν καθ' ἡμᾶς ἱερόν κλῆρον καὶ τὸν χριστεπώνυμον λαόν εἰς συμμετοχὴν καὶ εἰς στήριξιν τῆς ἐνθέου ταύτης προσπάθειας.

Ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς «διαλεγομένης Ποιμαντικῆς» μὲ φαντασίαν καὶ ὄραμα, μὲ ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὴν αἰρίυτον χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ προσωποκεντρικὴ αὕτη Ποιμαντικὴ ὀφείλει νὰ στρέφῃ τοὺς νέους ἀπὸ τὸ «ζητεῖν τὰ ἑαυτῶν» καὶ τὸ

«ἐαυτοῖς ἀρέσκειν», εἰς τὴν «οὐ ζητοῦσαν τὰ ἐαυτῆς» ἀγάπην καὶ εἰς τὸ «ἀρέσκειν Θεῷ», ἀπὸ τὰ «ἀγαθὰ» εἰς τὸ «Ἀγαθόν», ἀπὸ τὸ «πολλῶν δεῖσθαι» εἰς τὸ «ἓν, οὗ ἐστὶ χρεία», συμβάλλουσα εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν χαρισμάτων ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἀληθῶς ἐλεύθερος ἐαυτὸς γεννᾶται διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ἐαυτοῦ μας.

Βάσις διὰ τὴν ἀφύπνισιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως παραμένει καὶ σήμερον ἡ βίωσις καὶ ἡ κατανόησις τοῦ νοήματος τῆς χριστιανικῆς λατρείας, τοῦ κοινοτικοῦ, εὐχαριστιακοῦ καὶ ἐσχατολογικοῦ χαρακτῆρος της. Οἱ νέοι πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι σωματεῖον χριστιανῶν ἀλλὰ «Σῶμα Χριστοῦ». Καλοῦμεν τὸν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ἱερόν κλῆρον τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς μίαν «κενωτικήν» ποιμαντικήν κινητοποιήσιν. Δέν θὰ ἀναμένωμεν νὰ ἔλθουν οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πορευόμεθα ἡμεῖς πρὸς αὐτοὺς, ὅχι ὡς κριταὶ ἀλλὰ ὡς φίλοι, μιμούμενοι τὸν «ποιμένα τὸν καλόν», ὃς «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι', 11). Ὁ ποιμὴν εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἐπιφυλακῇ, γνωρίζει τὰς ποιμαντικὰς ἀνάγκας τῶν νέων καὶ τὸν κοινωνικόν των περίγυρον καὶ δρᾷ ἀναλόγως. Ἡ ποιμαντικὴ του παρέμβασις ἀντλεῖ ἔμπνευσιν καὶ κατεύθυνσιν ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, προσφέρουσα εἰς τοὺς νέους ὅχι ἀπλῶς «βοήθειαν», ἀλλὰ τὴν «ἀλήθειαν» τῆς ἐλευθερίας, «ἧ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσεν» (Γαλ. ε', 1).

Μέ αὐτάς τας σκέψεις, προσκυνοῦντες μετ' εὐλαβείας τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν, ἐκ τοῦ πανεόρτου Φαναρίου, εὐλογημένον τὸ Ἅγιον Δωδεκαήμερον καὶ εὐκαρπον τὸν ἐπὶ θύραις νέον σωτήριον ἐνιαυτόν, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τὴν αἰείζωνον χάριν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ συγκαταβάντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ «Θεοῦ μεθ' ἡμῶν».

Χριστούγεννα”.